

Sygn. akt **II AKa 141/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Żelazowski
Sędziowie:	SA Grzegorz Chojnowski SA Andrzej Mania (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Christophera Świerka

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2015 r. sprawy

M. H.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 29 maja 2015 r., sygn. akt II K 139/14

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Andrzej Mania Maciej Żelazowski Grzegorz Chojnowski

Sygn. akt: **II AKa 141/15**

UZASADNIENIE

M. H. był karany:

I. prawomocnym wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu z dnia 16 grudnia 1993 r. w sprawie o sygn. akt III K 100/93 za popełniony dnia 29 września 1991 r. czyn z art. 216 d.k.k. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności;

II. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 12 lipca 1994 r. w sprawie o sygn. akt VI K 674/93 za popełnione w okresie od 22 kwietnia do 27 kwietnia 1992 r. czyny z art. 204 § 2 d.k.k. i art. 60 § 2 d.k.k., 251 d.k.k., 247 § 1 d.k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

kary wymierzone skazanemu wyrokami opisanymi w punktach I i II objęte zostały wyrokiem łącznym Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu z dnia 29 września 1994 r. o sygn. akt III K 322/94, gdzie wymierzono skazanemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 1 grudnia 2000 r. w sprawie o sygn. akt VI K 989/00 za czyn popełniony dnia 12 czerwca 1998 r. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 19 listopada 2001 r. w sprawie o sygn. akt IV K 45/01 za popełniony w okresie od sierpnia 1996 r. do czerwca 2000 r. za czyn z art. 209 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

V. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 22 lipca 2002 r. w sprawie o sygn. akt VII K 144/01 za popełnione w okresie od lutego do czerwca 2000 r. czyny z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 30 października 2002 r. w sprawie o sygn. akt II K 1042/02 za popełnione w okresie od maja do czerwca 1998 r. czyny z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności, za popełnione w okresie od dnia 2 kwietnia 1998 r. do dnia 14 maja 1998 r. czyny z art. 218 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary sprowadzono do kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności;

VII. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 22 lipca 2004 r. w sprawie o sygn. akt V K 1089/02 za popełniony w kwietniu 1998 r. czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 287 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 26 października 2004 r. w sprawie o sygn. akt IV K 2039/02, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 15 lutego 2005 r. w sprawie o sygn. akt IV Ka 2718/04 za popełniony dnia 22 kwietnia 1998 r. czyn z art. 205 § 1 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

IX. prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 listopada 2004 r. w sprawie o sygn. akt III K 425/04 za popełniony w okresie od dnia 18 września 1997 r. do dnia 1 października 1997 r. czyn z art. 205 § 1 d.k.k. w zw. z art. 58 § 1 d.k.k. i 60 § 1 d.k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

X. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie o sygn. akt IV K 2490/02 za popełniony:

- dnia 4 czerwca 1997 r. czyn z art. 205 § 1 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- dnia 28 maja 1997 r. czyn z art. 265 § 1 d.k.k. i art. 199 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,
- w czerwcu 1997 r. czyn z art. 265 § 1 d.k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- w czerwcu 1997 r. czyn z art. 265 § 1 d.k.k. i art. 199 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- w czerwcu 1997 r. czyn z art. 265 § 1 d.k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- w czerwcu 1997 r. czyn z art. 265 § 1 d.k.k. i art. 199 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- w czerwcu 1997 r. czyn z art. 265 § 1 d.k.k. i art. 199 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. na karę roku pozbawienia wolności,

- w czerwcu 1997 r. czyn z art. 199 § 1 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- w czerwcu 1997 r. czyn z art. 265 § 1 d.k.k. i art. 199 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- dnia 8 sierpnia 1997 r. czyn z art. 265 § 1 d.k.k. i art. 18 § 2 d.k.k. w zw. z art. 3 § 1 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o ochronie obrotu gospodarczego w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,

- w okresie od dnia 22 września 1997 r. do dnia 25 września 1997 r. czyn z art. 199 § 1 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. na karę roku pozbawienia wolności,

- w okresie od dnia 27 września 1997 r. do dnia 7 października 1997 r. czyn z art. 199 § 1 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności

- przy czym kary te połączono w karę łączną w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności

kary wymierzone skazanemu wyrokami opisanymi w punktach od III do X objęte zostały wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 maja 2006 r. o sygn. akt III K 6/06, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 sierpnia 2006r. w sprawie o sygn. akt II AKa 153/06, na mocy którego wymierzono skazanemu karę łączną 13 lat (trzynastu lat) pozbawienia wolności;

XI. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu z dnia 9 marca 2009 r. w sprawie o sygn. akt III K 96/09 za popełniony dnia 20 września 2005 r. czyn z art. 242 § 3 k.k. na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu z dnia 23 marca 2009 r. w sprawie o sygn. akt III K 234/09 zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt IV Ka 1054/09 za popełniony w okresie od dnia 18 lutego 2004 r. do dnia 4 marca 2004 r. czyn z art. 286 § 1 i art. 297 § 1 w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

XIII. prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 31 maja 2010 r. w sprawie o sygn. akt XVI K 186/10 za popełnione:

- dnia 2 lipca 2008 r. przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- dnia 3 lipca 2008 r. przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- dnia 18 lipca 2008 r. przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- dnia 8 lipca 2008 r. przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- dnia 10 lipca 2008 r. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- dnia 22 lipca 2008 r. przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- dnia 15 lipca 2008 r. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- dnia 11 lipca 2008 r. popełnione z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- nie wcześniej niż w marcu 2008 r. z przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- przy czym kary te połączono i orzeczono wobec skazanego karę łączną w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XIV. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu z dnia 28 października 2010 r. w sprawie o sygn. akt III K 907/09 za przestępstwo popełnione dnia 26 stycznia 2006 r. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

XV. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 22 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. akt III K 217/11, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 15 marca 2013r. w sprawie o sygn. akt XVII Ka 208/13 za przestępstwo popełnione dnia 22 lipca 2005 r. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XVI. prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 18 października 2012 r. w sprawie o sygn. akt II K 211/08, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 21 czerwca 2013 r. w sprawie o sygn. akt II AKA 74/13 za przestępstwo popełnione w okresie od sierpnia 2005 r. do grudnia 2005 r. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. na karę roku pozbawienia wolności;

XVII. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 9 października 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 769/13 za popełnione w okresie od dnia 3 sierpnia 2005 r. do dnia 15 września 2005 r. przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. na karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 60 zł każda z nich.

Po rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp., wyrokiem łącznym z dnia 29 maja 2015 r., sygn. akt II K 139/14

I. na podstawie art. 85 k.k. i art. 39 § 2 k.k.s. w zw. z art. 569 § 1 i 2 k.p.k. wymierzone skazanemu **M. H.** w wyroku opisanych w punktach od XI do XVI części wstępnej wyroku łącznego kary pozbawienia wolności połączył i jako łączną wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach opisanych w punktach od XI do XVI części wstępnej wyroku łącznego pozostawił do odrębnego wykonania;

III. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie karne w zakresie połączenia pozostałych kar pozbawienia wolności opisanych w części wstępnej niniejszego wyroku łącznego w punktach od I do II, objętych wyrokiem łącznym wydanym w sprawie Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu o sygn. akt III K 322/94, w punktach od III do X, objętych wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt III K 6/06 oraz kary grzywny wymierzonej wyrokiem opisany w punkcie XVII;

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze i § 14 ust. 5 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002. 168. 1348 z późn. zm.)

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata P. W. kwotę 147,60 zł oraz na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata S. K. kwotę 177,12 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w toku postępowania przed sądem I instancji w sprawie o wydanie wyroku łącznego;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, a na podstawie art. 632 ust. 2 k.p.k. ustalił, że koszty procesu w części umarżającej ponosi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego. Zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na niedostatecznym uwzględnieniu okoliczności pozwalających na zastosowanie zasady absorpcji i tym samym niezasadne wymierzenie rażąco wysokiej kary pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji i tym samym wymierzenie skazanemu kary łącznej w rozmiarze 5 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje. Wprawdzie jako pierwotny sformułowano w niej zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, niemniej jednak jego istota sprowadza się do zarzutu rażącej surowości kary łącznej pozbawienia wolności wskutek nie uwzględnienia w wystarczającym stopniu okoliczności korzystnych dla skazanego. W odpowiedzi na tak rozumiany zarzut Sąd Apelacyjny pozwala sobie zatem zauważyć, że do skazanego mają zastosowanie przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do 1 lutego 2015r. Przesądza o tym art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 396), który stanowi: „Przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym (...) ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy”. W ich zaś świetle zarzut rażącej surowości kary ma miejsce jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary łącznej można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica (dysproporcja) pomiędzy sumą kar zasadniczych i środków karnych, wymierzonych przez sąd I instancji, a dolegliwością jaką należałoby skazanemu wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania sądowych reguł kształtowania kary łącznej. Wysokość kary łącznej pozbawienia wolności ograniczona granicami określonymi w art. 86 § 1 k.k., uzależniona jest zaś od bliskości podmiotowej i przedmiotowej poszczególnych przestępstw, a także od zachowania się skazanego w zakładzie karnym, w którym przebywa, przy czym bliski podmiotowy i przedmiotowy związek między przestępstwami, czy też nawet podobieństwo tych przestępstw, nie są tak istotnymi przesłankami wymiaru kary łącznej, aby ograniczały, czy też eliminowały którąkolwiek z dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. (zob. wyrok składu siedmiu sędziów z dnia 6.07.1976r., sygn. VI KRN 144/76, OSNPG 1976 z. 10, poz. 83). Kara łączna pozostaje wszak karą za całokształt przestępczej działalności, a jako zaś taka niewątpliwie winna być karą sprawiedliwą. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku dowodzą zaś, iż sąd I instancji przytoczone wyżej przesłanki i okoliczności, należyście rozważył i przydał im właściwe znaczenie. W konsekwencji zaś tego, wbrew wywodom zawartym w apelacji obrońcy, a także w tzw. osobistej apelacji skazanego, prawidłowo ukształtował do M. H. karę łączną pozbawienia wolności. Uwzględnił bowiem i dał temu rzeczowo wyraz na stronach 8 i 9 uzasadnienia wyroku, z jednej strony związek podmiotowo-przedmiotowy, oraz czasowy zachodzący pomiędzy objętymi wyrokiem łącznym przestępstwami, składającymi się na realny zbieg przestępstw, z drugiej zaś pozytywną opinię o skazanym za okres odbywania kary, który jednak, jak słusznie zauważa sąd I instancji, nie należy przeceniać, a to dlatego, że skazany w przeszłości, jak dowodzi tego jego karta karna, był dwadzieścia razy karany sądownie (k. 280-81, 257-58) i mimo dawanej mu szansy na wolności dopuszczał się kolejnych (wielu) umyślnych przestępstw, głównie oszustw, a także przestępstw przeciwko dokumentom, wymiarowi sprawiedliwości i obrotowi gospodarczemu. W konsekwencji do skazanego w przeszłości wielokrotnie też wydawano wyroki łączne.

W tych to zaś realiach sąd I instancji ma niewątpliwie rację konstatając, że tryb życia skazanego przemawia na jego niekorzyść i praktycznie wyklucza orzeczenie do niego kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji, jak tego domaga się jego obrońca. Jeśli się zważy, że sąd I instancji władny był wymierzyć skazanemu karę łączną pozbawienia wolności w granicach od roku i 8 miesięcy do 15 lat pozbawienia wolności, kształtując zaś tę karę na poziomie 5 lat pozbawienia wolności, niewątpliwie w pełni uwzględnił dyrektywy sądowego wymiaru kary łącznej. Nie można tu bowiem zapominać, że na objęty wyrokiem łącznym realny zbieg przestępstw składa się piętnaście przestępstw, a przedmiotem zamachu tylko w sprawie XVI K 186/10 było mienie o wartości 1.627.706,62 zł, natomiast w sprawie II K 211/08 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. ujęta w opisie przypisanego czynu kwota uszczuplonego podatku akcyzowego to 715.500 zł. Te to zaś skutki swego działania, oczywiście wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, skazany niewątpliwie bagatelizuje. Czyni to zresztą i w osobistej apelacji twierdząc, że jest mu wstyd, że „za takie głupie i małe czyny”, których się dopuścił „w życiowych zakrętach” dostał „tyle lat więzienia”. Nic bardziej błędnego. Wyrządzonej szkody M. H. dotychczas nie naprawił, bo jak oświadczył w toku rozprawy w dniu 29 maja 2015r., cały czas „siedzi” i nie miał możliwości jej naprawienia, nie pracuje zaś w zakładzie karnym ze względu na stan zdrowia (k. 305). W tych to zaś realiach orzeczona kara łączna pozbawienia wolności jawi się bez wątpienia jako kara wyważona i racjonalnie uzasadniona. Brak jest zatem jakichkolwiek powodów do zastosowania przy jej kształtowaniu zasady pełnej absorpcji, czy też orzeczenia kary łącznej w rozmiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jak tego w osobistej apelacji domaga się skazany. O orzeczonej karze można powiedzieć wszystko, tylko nie to, że jest ona w czymkolwiek surowa. Obniżenie orzeczonej kary jest zresztą nie do przyjęcia także i dlatego, że byłoby to nieuprawnione premiowanie skazanego tylko dlatego, że popełnił szereg poważnych przestępstw. W sprawie obojętne prawnie pozostają też eksponowane w osobistej apelacji skazanego fakty takie jak to, że skazany aktualnie odbywa karę 13 lat pozbawienia wolności z wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 maja 2006 r., sygn. akt III K 6/06, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 sierpnia 2006r., sygn. akt II AKa 153/06, a także to, że jest ojcem dorosłych już dzieci i dziadkiem, którego rodzina – jak twierdzi – chce mieć go w domu, jak też i to, że cierpi i uskarża się na różnorakie dolegliwości zdrowotne, w tym wynikające z wieku (54 lata). Pozostają one bowiem poza przesłankami kształtującymi wymiar kary łącznej w wyroku łącznym.

Na gruncie wykładni restryktywnej art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do 1.07.2015r., a który – jak już wyżej wspomniano – ma w sprawie zastosowanie) zwrot: „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się przy tym do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (zob. uchwała 7 sędziów SN z dnia 25 lutego 2005r., sygn. I KZP 36/04, OSNKW 2005 z. 2, poz. 13), niedającej swobody w doborze wyroków podlegających łączeniu, brak jest oczywiście podstaw prawnych do twierdzenia, że wyrok łączny powinien powodować poprawę sytuacji skazanego. Żaden przepis postępowania karnego nie nakazuje bowiem sądowi stosowanie zasady absorpcji przy wydawaniu wyroku łącznego. Kara łączna to bowiem „szczególna kara wymierzana niejako „na nowo” i jako taka – jak słusznie wyraził to już Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 28.02.2014r., sygn. II AKa 511/13 (LEX nr 1487578), a co Sąd orzekający w sprawie podziela – stanowić musi syntetyczną całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości – pozostających w realnym zbiegu – przestępstw. (...) co do zasady taki stan rzeczy może w wyroku łącznym nawet pogorszyć sytuację skazanego, w szczególności przy łączeniu wyroków zawierających już kary łączne, bądź kary orzeczone za ciąg przestępstw, bowiem sąd orzekający nową karę łączną nie tylko nie jest związany wymierzonymi w poszczególnych sprawach karami łącznymi, ale i granice nowej kary łącznej nie wyznaczają mu poprzednio orzeczone kary łączne, a wyłącznie granice te są wyznaczone wysokością kar jednostkowych orzeczonych za poszczególne przestępstwa przypisane skazanemu w wyrokach podlegających łączeniu”.

Wykładnia restryktywna art. 85 dk.k. wyklucza także możliwość przyjęcia, iż przestępstwo z wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu z dnia 23.03.2009r., sygn. III K 234/09, popełnione od 18 lutego do 4 marca 2004r., winno wejść w skład realnego zbiegu przestępstw objętego wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 maja 2006r., sygn. III K 6/06, a to dlatego, że w jego przypadku na realny ciąg przestępstw składają się przestępstwa popełnione zanim zapadł pierwszy choćby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich, zatem

zanim zapadł wyrok Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 1.12.2000r., sygn. VI K 989/00. Przepięstwo z wyroku III K 234/09 popełnione zaś zostało już po tej dacie. Oznacza to, że zasadnie sąd I instancji uznał go za element realnego zbiegu przestępstw objętego kontestowanym wyrokiem łącznym. Istotna jest tu zatem, a co Sąd Apelacyjny pozwala sobie podkreślić, nie data wyroku, co sugeruje skazany, ale data czynu, oczywiście poza datą tzw. pierwszego wyroku choćby nieprawomocnego do któregośkolwiek z nich, stanowiącego cezurę dla przyjęcia realnego zbiegu przestępstw. Przepięstwa popełnione po jego dacie stanowią już tylko kolejny, następny realny zbieg przestępstw.

Nie bez znaczenia dla zasadności kontestowanego w sprawie rozstrzygnięcia pozostaje też fakt, iż ukształtowana przez Sąd Okręgowy kara łączna pozbawienia wolności w rozmiarze 5 lat jest niewątpliwie karą sprawiedliwą, a jako zaś taka w sposób właściwy winna spełnić oczekiwane cele w zakresie prawidłowego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz cele wychowawcze i zapobiegawcze, które kara łączna winna z kolei osiągnąć w stosunku do skazanego. Powyższe w konsekwencji czyni apelację obrońcy skazanego oczywiście chybioną.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny, podzielać zasadność wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 29 maja 2015r., sygn. II K 139/14 i nie znajdując żadnych podstaw do uwzględnienia wywiedzonej apelacji, działając na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O zwolnieniu skazanego M. H. od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., natomiast o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym zgodnie z § 2 ust. 3, § 14 ust. 5 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. 2013r., poz. 461 ze zm.).